

Celem uzasadnienia swych żądań skarżący podnoszą, że zaskarżona decyzja narusza ich podstawowe prawa, włącznie z prawem do obrony, prawem do rzetelnego procesu, przywilejem ochrony przed samooskarżeniem, domniemaniem niewinności i prawem do prywatności. Ponadto, podnoszą oni, że, w ramach wykonywania zaskarżonej decyzji, Komisja przekroczyła zakres kontroli.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz. U. L 1 s 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2009 r. — Komisja przeciwko Galorowi

(Sprawa T-136/09)

(2009/C 141/102)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: pełnomocnicy A.-M. Rouchaud- Joët, F. Mirza, wspierani przez adwokatów B. Katana i M. van der Woude'a)

Strona pozwana: Benjamin Galor (Jupiter, Stany Zjednoczone Ameryki)

Żądania strony skarżącej

- zasądzenie od B. Galora na rzecz Wspólnoty kwoty 205 611 EUR powiększonej o odsetki ustawowe zgodnie z art. 6119 niderlandzkiego kodeksu cywilnego (DCC) naliczanych od dnia 1 marca 2003 r. do dnia otrzymania przez Wspólnotę całości należnej kwoty;
- zasądzenie od B. Galora na rzecz Wspólnoty zapłaty odsetek ustawowych zgodnie z art. 6119 niderlandzkiego kodeksu cywilnego (DCC) od kwoty 9 231,25 EUR naliczanych od dnia 2 września 2003 r. (lub alternatywnie od dnia 10 marca 2007 r.) do dnia otrzymania przez Wspólnotę całości należnej kwoty;
- obciążenie B. Galora kosztami postępowania oszacowanymi tymczasowo na kwotę 17 900 EUR powiększonej o odsetki ustawowe zgodnie z art. 6119 niderlandzkiego kodeksu cywilnego (DCC) naliczanych od dnia wydania wyroku do dnia otrzymania przez Wspólnotę całości należnej kwoty.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 23 grudnia 1997 r. Wspólnota Europejska reprezentowana przez Komisję zawarła umowę nr IN/004/97 z prof. Benjaminem Galorem i trzema spółkami o wykonanie projektu o nazwie „Self-Upgrading of Old-Design Gas Turbines in Land & Marine Industries by Energy-Saving Clean Jet-Engine Technologies” w ramach działalności Wspólnoty w dziedzinie energii jądowej (¹). Zgodnie z postanowieniami umowy Komisja wypłaciła wykonawcom zaliczkę na poczet jej wkładu do budżetu projektu. Zapłatę otrzymał szef projektu prof. Benjamin Galor.

Z uwagi na to, że wykonawcy napotkali trudności w znalezieniu współwykonawcy projektu oraz z uwagi na fakt, że nie poczyniono żadnego postępu w realizacji projektu Komisja podjęła decyzję o rozwiązaniu umowy. W piśmie do wykonawców Komisja uściśliła, że kwota otrzymana od Komisji tytułem jej wkładu do budżetu projektu mogła być jedynie

uiszczona przez nią (czy też zatrzymana przez wykonawców) w zakresie w jakim dotyczyła ona projektu i była uzasadniona w końcowym sprawozdaniu technicznym i finansowym.

Końcowe sprawozdanie przedstawione przez wykonawców nie zostało zaakceptowane przez Komisję, która rozpoczęła postępowanie o odzyskanie zaliczki.

W skardze Komisja zaznacza, że strona pozwana nie zwróciła otrzymanej kwoty, lecz, w przeciwieństwie do tego, domagała się, aby Komisja wypłaciła jej kwotę przewidzianą w umowie tytułem jej wkładu do budżetu projektu pomniejszoną o kwotę wypłaconej zaliczki. Ponadto, strona pozwana wniosła do sądów niderlandzkich powództwo o odzyskanie tej kwoty. Komisja zakwestionowała właściwość sądów niderlandzkich na podstawie zawartej w umowie klauzuli jurysdykcyjnej wyznaczającej Sąd Pierwszej Instancji jako właściwy do rozstrzygania wszelkich sporów między stronami umowy. Skarga Komisji ma na celu odzyskanie wypłaconej zaliczki. Komisja potwierdza, iż miała na podstawie postanowień umowy prawo do jej rozwiązania, z uwagi na to, że strona pozwana uchybiła swoim zobowiązaniom umownym, między innymi, dlatego że: nastąpiło poważne opóźnienie w rozpoczęciu realizacji projektu i nie było żadnego postępu w jego realizacji, strona pozwana nie była w stanie uruchomić środków technicznych potrzebnych do przeprowadzenia badań, na które przeznaczone były środki finansowe oraz sprawozdania techniczne i finansowe nie spełniały wymogów umowy.

Komisja utrzymuje w konsekwencji, że ma prawo domagać się zwrotu zaliczki.

(¹) Decyzja Rady 94/806/WE z dnia 23 listopada 1994 r. w sprawie przyjęcia specjalnego programu badań i rozwoju technologicznego, obejmującego prezentację, w dziedzinie energii jądowej (1994-1998) (Dz.U. L 334 z 22.12.1994 r., s. 87) [tłumaczenie nieoficjalne].

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2009 r. — Francja przeciwko Komisji

(Sprawa T-139/09)

(2009/C 141/103)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues i A.L. During pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 2003 wersja ostateczna z dnia 28 stycznia 2009 r., dotyczącej planów roku gospodarczego w sektorze owoców i warzyw wykonanych przez Francję, w zakresie w jakim dotyczy ona części działań zrealizowanych w ramach planu na rok gospodarczy, które zostały sfinansowane przez organizacje zawodowe;
- tytułem zarzutu ewentualnego, w przypadku gdy Sąd uzna, że żądanie stwierdzenia nieważności decyzji w części jest niedopuszczalne, stwierdzenie nieważności decyzji C(2009) 2003 wersja ostateczna.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności w części decyzji Komisji C(2009) 203 wersja ostateczna⁽¹⁾, 28 stycznia 2009 r., w której Komisja uznała za niezgodną ze wspólnym rynkiem pomoc państwa przyznaną przez Republikę Francuską producentom owoców i warzyw w ramach „planu na rok gospodarczy” zmierzającego do ułatwienia handlu produktami rolnymi zbieranymi we Francji.

Strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie w jakim Komisja uznała, że pomoc przyznana producentom owoców i warzyw stanowiła pomoc państwa, podczas gdy pomoc ta była częściowo sfinansowana z dobrowolnych datków organizacji zawodowych, co zdaniem skarżącej nie stanowi zasobów państwa, ani nie pochodzi z budżetu państwa.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi dwa zarzuty:

- naruszenia obowiązku uzasadnienia, w zakresie w jakim Komisja nie uzasadniła rozszerzenia pojęcia pomocy państwa na pomoc finansowaną z dobrowolnych datków organizacji zawodowych działających w danym sektorze;
- błędnego stosowania prawa, ponieważ Komisja zakwalifikowała jako pomoc państwa pomoc finansowaną z zasobów prywatnych wypłacaną dobrowolnie i bez udziału władzy publicznej. Pomoc ta nie powinna być zostać uznana jako korzyści przyznane z zasobów państwa.

⁽¹⁾ Takim numerem została opatrzona zaskarżona decyzja, podczas gdy strona skarżąca odwołuje się w sposób konsekwentny do nr C(2009) 2003 wersja ostateczna.

Skarga wniesiona w dniu 7 kwietnia 2009 r. — Prysmian, Prysmian Cavi e Sistemi Energia przeciwko Komisji

(Sprawa T-140/09)

(2009/C 141/104)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Prysmian SpA (Mediolan, Włochy), Prysmian Cavi e Sistemi Energia Srl (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci A. Pappalardo, F. Russo, M.L. Stasi i C. Tesauro)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 9 stycznia 2009 r., w drodze której Komisja zarządziła przeprowadzenie kontroli (sprawa COMP/39610 — Surge);
- stwierdzenie, że decyzja Komisji o sporządzeniu kopii całej zawartości twardych dysków niektórych dyrektorów Prysmian i o dokonaniu jej analizy w jej własnych pomieszczeniach w Brukseli jest niezgodna z prawem i narusza art. 20 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003;
- tytułem żądania ewentualnego w stosunku do żądania przedstawionego w poprzednim punkcie, stwierdzenie, że zachowanie inspektorów stanowi nadużycie, gdyż błędnie interpretując przyznane im w decyzji uprawnienia kontro-

lne, sporządzili oni kopie całej zawartości niektórych twardych dysków w celu zweryfikowania ich w pomieszczeniach Komisji w Brukseli;

- nakazanie Komisji, aby zwróciła Prysmian wszystkie dokumenty uzyskane w sposób niezgodny z prawem podczas kontroli w jej siedzibie w Mediolanie lub wyciągi z kopii twardych dysków poddanych analizie w pomieszczeniach Komisji w Brukseli;
- nakazanie Komisji powstrzymania się od użycia w jakikolwiek sposób dokumentów uzyskanych w sposób niezgodny z prawem, a w szczególności użycia ich w trakcie postępowania wszczętego w celu stwierdzenia zarzucanych praktyk antykonkurencyjnych w sektorze kabli elektrycznych, stanowiących naruszenie art. 81 traktatu WE;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

U źródła niniejszej skargi znajduje się decyzja wydana przez Komisję w dniu 9 stycznia 2009 r. i mająca na celu stwierdzenie ewentualnego występowania praktyk antykonkurencyjnych w sektorze kabli elektrycznych, stanowiących naruszenie art. 81 traktatu WE. W drodze tej decyzji Komisja nakazała skarżącemu poddanie się kontroli w rozumieniu art. 20 ust. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu⁽¹⁾.

W tym względzie podkreślono, że na etapie wykonywania wspomnianej decyzji przedstawiciele skarżących zostali poinformowani, iż pozwana podjęła decyzję o sporządzeniu dokładnej kopii twardych dysków niektórych komputerów („forensic image”) w celu dalszego przeprowadzenia analizy w pomieszczeniach wspomnianej instytucji w Brukseli.

Na poparcie swoich żądań skarżące podnoszą, że:

- rozporządzenie nr 1/2003 stanowi wyraźnie, że z uprawnień kontrolnych można korzystać w pomieszczeniach przedsiębiorstwa, zakładając, że pomieszczenia te mogą zostać zabezpieczone, w sytuacji gdy kontrola trwa kilka dni, ale żaden przepis prawny nie upoważnia Komisji do sporządzenia kopii całych twardych dysków i wyniesienia ich na zewnątrz pomieszczeń przedsiębiorstwa oraz poddania takiej dokumentacji analizie w jej własnych pomieszczeniach;
- pozwana w sposób niezgodny z prawem przedłużyła należyty czas trwania kontroli o około 1 miesiąc, powodując, iż skarżące znalazły się w stanie niepewności co do rzeczywistego zakresu czynności dochodzeniowych;
- Komisja utrudniała skarżącemu przez kilka tygodni rozważenie, przy pełnej znajomości okoliczności sprawy, możliwości złożenia wniosku o objęcie ich programem współpracy;
- zachowania zarzucane pozwanej stanowią oczywiste naruszenie granic, jakie prawodawca wspólnotowy wytyczył w odniesieniu do jej uprawnień kontrolnych, tak iż może to w istotnym stopniu negatywnie wpłynąć na możliwości obrony przedsiębiorstw poddanych kontroli.

⁽¹⁾ Dz.U. 2003 L 1, s. 1.